

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Cecilijansko društvo goriške nadškofije.

To društvo se trudi na vso moč, da bi pouzdignilo cerkveno petje na Goriškem. Posvetni upliv, zlasti pa duh tujega posvetnega petja je bil toliko krepak tudi v cerkvi, da je bilo v resnici misliti na spremembe, na preustroj cerkvenega petja na Primorskem. Društvo za poblaženje cerkvene glasbe je bilo torej tudi za Goriško potrebno, in to sosebno za slovenski del dežele. Kajti laški del prebivalstva seza po cerkveni glasbi italijanskih skladateljev, naj si bodo ti nadarjeni za posvetno ali cerkveno glasbo. Razložek v cerkvenem petju po laških cerkvah ni v tujem duhu, ampak v večem ali manjšem dosezanju cerkvenega duha. Laškemu kmetu po takem ne doni tuj glas v cerkvi na uho, ampak po največ glas, ki ne ugaja popolnem pobožnosti, kakeršna pristojna v cerkvi. Slovenci pa so imeli ali oziroma še imajo prvič slabo cerkveno petje in godbo, drugič pa ob jednom tudi obojih vrst glasbo, preneseno s tujega in napojeno s tujim duhom, tudi kolikor je vzrasla doma.

Lahom je po vsem tem skrbeti jedino zato, da si zboljšajo cerkveno glasbo s primernišim, to je pobožnosti prikladnim in ž njo ujemajočim se duhom, v tem ko je Slovencem premagavati in izbacniti, ali vsaj oslabiti dve prehudi napaki: posvetnost in tujstvo.

Od tod je razumeti, da Cecilijanci na Goriškem štejejo razmeroma le malo udov od laške strani, večina je slovenska. Kakó pa Cecilijanci slovenski na Goriškem izvršujejo svojo nalogo, bi znalo nekoliko pojasniti poročilo o shodu tega društva, ki ga je imelo letos 15. t. m. v Dornbergu pri Gorici.

Dornberg je nekako središče goriškega dela Vipavske doline, in za raznovrstne shode, zlasti goriškega okraja jako primeren. Ker je bil istega dne tudi letni trg v Dornbergu in ob jednom delavnik ter lep jesenski dan, se je sešlo jako mnogo naroda v Dornbergu. Zaradi cecilijanskega shoda je došlo zlasti mnogo duhovščine in učiteljstva in v obče razumnštva. Duhovni so se zbrali ne samo iz Vipavske doline in goriške okolice, ampak tudi s Krasa, so prišli udje društveni celo iz Cerknega in Šebrelj.

„Pevsko produkcijo“ pri peti sv. maši je izvr-

ševala velika množica pevcev iz Dornberga, Prvačine in Rifenberga. Na vrsti so bili deli sv. maše od več skladateljev. Kolikor more soditi človek, ki ni strokovnjak, so točko za točko izvrševali kaj natančno in so napravili pousod utis velikega soglasja. Ta utis pa nevesčaku ni zbujeval kaj posebno ali absolutno neznanega, ampak nekaj, kar kaže značaj zaresnega. Tudi se nevesčak ni mogel spominjati, da bi bilo v tem ubranem petju kaj svojstveno slovanskega ali takega, kar bi ga spominjalo na značaj slovanskega petja. In ker je bilo vse petje pri maši latinsko, je torej zadostilo vsaj jedni, ne pa tudi drugi nalogi, ki jo imajo cerkveni reformatorski pevci na Slovenskem.

Po evangelji je mašujoči Dornberški župnik g. Kramer, imel kratek govor, v katerem je pevski zbor Cecilijancev pozdravil in priporočal, da bi se vršilo cerkveno petje v narodnem jeziku. On je poudarjal, da zasluži trud in umetnost Cecilijancev veliko hvalo; ali, pristavil je, da takih zborov, kakeršen je danes zbran v cerkvi Dornberški: ne zmorejo navadne občine na deželi. Zaklical je torej prijateljem cerkvenega petja, da naj se usmiliijo naroda na široko, to je, da naj uvažajo tako petje, ki je preprosto, ki je je možno izvrševati z malimi močmi, kakeršne se nahajajo v pojedinih cerkvenih soseskah.

On je dalje trdil, da latinsko petje je bilo zaukazano naravno tedaj, ko so peli mašniki in kleriki, ko so znali ti pevci latinščino. Cerkev pa da ni bila nikdar proti narodnemu petju, kjer narod govori neromanski, torej drugače, nego latinski. Gospod župnik je latinski navajal 1. list Korinčanov, v katerem sv. Pavel mej drugim pravi: „In četrobenta daje nerazločen glas, kdo se pripravi na boj? Takó tudi vi, če ne govorite z jezikom razločnih besed, kakó se bo vedelo, kar se govori? V veter boste namreč govorili.“

Mi bi še nadalje pristavili iz istega lista sv. Pavla tudi besede: „Saj tudi, kar je brez življenja in glas daje, piščal ali citre, če ne dajo razločnega glasu, kakó se bo vedelo, kaj se piska in kaj se citra?“ itd. itd.

In naš Izveličar je sam odgovoril Samaritanki: „Žena, veruj mi, da prihaja ura, ko ne boste niti na tem hribu, niti v Jeruzalemu molili Očeta; tem-

več prihaja ura in je že tu, ko bodo pravi molilci molili Očeta v duhu in resnici, ker namreč Oče takih molilcev išče. Duh je Bog, in kateri ga molijo, ga morajo moliti v duhu in resnici.“

Tudi v pesmi bočemo povzdigovati srce k Bogu; kakó pa je to mogoče, če trobenta ne daje razločnega (umljivega) glasu?

Pa da se povrnemo h govoru celebranta, je on poudarjal, da se naj tudi pri službi božji podpirata vera in jezik, ona dva naj se zlagata. Samó takó dobi moč tudi sv. katoliška cerkev, kakor vidimo iz zgodovine. Zgodovina da uči, da je katoliška cerkev izginila tam, kjer ni bilo sv. obredov v narodnih jezikih, v tem ko se je vera ohranila skozi stoletja še pod Turki, kjer se je vera oznanjevala v narodnem jeziku. Vse to da je jasno iz krščanske zgodovine n. pr. v Afriki, z druge strani pa na Balkanu. (Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 19. septembra.

Staročeški listi so imeli dolgo navado, da se hvalili hrvatske odnose in na vse mogoče načine napadali hrvatsko opozicijo. Sedaj pa tudi staročeški krogi spoznavajo, da je hrvatska avtonomija jako pomanjkljiva in da delovanje hrvatske deželne vlade ima le namen pospeševati pomadžarenje. Tako piše „Hlas Naroda“, da je stanje Slovanov na obeh straneh Litve neznosno. Lastni hrvatski sabor, lastna vlada, zajamčen narodni jezik v uradih so le hiše iz kvart proti madjarskim napadom. Vse reforme nameravajo le madjarstvo uvesti v sole in okrepčati centralizacijo. Tako piše list, ki je še nedavno hvalil Madžarje. Želeli bi, da bi proučevanje hrvatskih razmer Čeha preverilo, da s tem ne bodo nič dosegli, če se laskajo Arpadovcem. — Sabor je volil poslance za ogerski državni zbor, potem pa odložil zborovanje do novembra. Zasedanje ni bilo nič posebno zanimivo. Vršila se je le adresna debata, pri kateri je le to omeniti, da so z neko zvijačo preprečili vladni pristaši, da se adresa zmerne opozicije v saboru ni niti prečitata, ter se potem tudi o njej ni glasovalo.

Vnanje države.

Nekateri listi še vedno pišejo, da se morda snideta še ruski car in nemški cesar, ko se bode prvi vračal iz Kodanja. „Nord“ pa piše, da bi tak shod ne imel nobenega političnega pomena, ko bi se tudi uresničil. Da bi Nemčija in Rusija

LISTEK.

Mabel Vaughan.

Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins poslovenil J. P.—ski.)

Drugi del.

Sedemnajsto poglavje.

(Dalje.)

Sree Mabeli prej skoro ni več bilo, ko je Bayard s strastno gorečnostjo odkrival močno svojo ljubezen, potreslo pa se je kar hipoma, ko je njegovim silovitim besedam sledila na pol pošeptana prošnja. Kri se jej je prej blezo bila strdila, sedaj se je s toplim živim tokom zopet po njej razlivala in dolgo zatirana in zakrivana ginjenost je Mabel hipoma oživela. To ni bil slep občutek, — minljiva prednost, kar je bilo v največji globočini njenega bitja. Bila je sveta in čista ljubezen, katero je hvaležnost porodila, čas gojil, spoštovanje okrepčevalo ter enakost običajev, načel, mislij in čutov dovrševala; dovršila pa jo je prav ona jedinstvo, ki dvoje

sreci v jedno staplja. Globoko je bila ukoreninjena in Mabel jo je znala dobro zakrivati, toli dobro, da doslej celó sama ni polovice nje moči slutila. Prišel pa je bil čas, ko iste ni lebo ko dalje zatirala. Čutila jo je v tresoči razdraženosti, katere je ves nje život trepetal, tako da je skoro omahovala; izdajala jo je z žarostjo, ki jej je vrat, lica, čelo s temno rudečico polivala in celó konce lepih prstov bojala. Govoriti ni mogla, a prosto roko je položila na roko, katero je Bayard še vedno trdo držal; Bayard je obe prijel in stisnil in Mabel je isto storila. Krčevita razburjenost, katere se je kot trepetlikovo listje tresla, upokojila se je, ko je čutila objem njegovih krepkih rok. Sree, katero so bile izkušnje izučile, katero je bilo trpljenje očistilo in katero je bila plemenita vstrajnost ublažila, čutilo je, da je naposled resnični in popolni zemeljski pokoj našlo.

Kaj so pa vsi porekli, ko se je Mabelina zaroka naznanila? Kajti zaroke morajo priti na dan in vsak mora nekaj reči.

Pa izvedela se je stoprv naslednji dan, kajti Bayard se je sledkar v sprejemno sobo povrnil brez

zaročene neveste, katere ta večer ni bilo več v družbo. Murray jo je iskal, ker bi bil rad, da bi bila opazovala krasni severni sij na severnem obnebji; a vrnil se je rekoč, da tete Mabeli najbrže glava boli, ker ni durij odprla, ampak ga je le prosila, naj jo pri gospe Parcivalovi in drugi družbi opraviči.

Ko se je drugo jutro izbudila, zagledala je častljivo gostivko tik svoje postelje. „Dobro jutro, draga moja, — draga moja hči!“ rekla je in se k njej priklonila, lase jej s čela pogladila ter jo srčno poljubila. „Bayard mi je vse povedal — vse je prav tako, kakor sem jaz želela. Jaz bi ne našla lahko boljše tolažbe za stare dni. Moj sin bode kaj srečen in ti, — ne zameri pristranosti matere, — imela bodeš sebe vrednega moža.“

Mabel je kvišku skočila ter je drago čislano prijateljico objela. „Oh, kolik blagoslov!“ vskliknila je s solznimi očmi, „zavedati se prvokrat, odkar pametim, kaj je materna ljubezen!“

„Draga tvoja zveza z Bayardom,“ rekla je stara gospa, „pritisne le pečat pogodbi, katero je moje srce že davno s teboj sklenilo. Moja si ti nič

sklenili zvezo, ni misliti. Rusija si hoče ohraniti svobodo delovanja, kar jej najbolj ugaja. Shodi vladarjev zgubili so svoj pomen. Tudi shoda v Skiernevicah in Kromerizhi sta ostala brez uspeha.

Pr. fekt v Ruščuku, Mantov, se je res moral kaj surovo obnašati. Zaradi njega je tamošnji francoski konzul ostavil **Bolgarijo**, nemškega konzula je napadal list, kateremu je on dajal navode, kako naj piše, angleški konzul se je pa pritožil proti njemu po generalnem konzulu v Sofiji. Če je že z zastopniki velevladstij bil tako neotesan, kako je že postopal z domačimi političnimi nasprotniki, si lahko mislimo. Na take ljudi se opira Koburžan. Ubogu bolgarski narod, ki ga taki neotesanci zatirajo.

O volilnih agitacijah v **Srbiji** ni nič čuti. Radikalci in liberalci bodo pri volitvah nekda složno postopali. Njih vodje trdijo, da na tem ni nič ležeče, ali je voljenih več radikalcev ali več liberalcev. Naprednjaki so izdali nekaj volilni oklic, v katerem svaré pred volitvijo liberalcev in radikalcev. Za njih volilni oklic se pa nikdo ne meni. Ker se bodo stroški znižali za 6 milijonov, doseglo se bode ravnotežje v budgetu.

V soboto je v Milanu **italijanski** minister javnih del otvoril mejnarodni železniški kongres. Lani je bil železniški kongres v Bruselju in je bil sklenil, da se drugi železniški kongres zide v Milanu. Avstrijsko trgovsko ministerstvo poslalo je na kongres železniškega nadzornika Leberja, ogersko prometno ministerstvo pa ministrskega svetnika Am broczovicza. Vodstvo avstrijskih državnih železnic je poslalo vladnega svetnika dr. Zehetnerja in višjega nadzornika dr. Rölla, vodstvo ogerskih državnih železnic pa ministrskega svetnika Ludvigha in ravnatelja Walthera, južna železnica pa generalnega ravnatelja Schüllerja in komercialnega ravnatelja Packenya.

Nek **russki** inženér je izumil novo razstrelilo, ki je silnejšo od dinamita, melinita in roburita. Iz delovanje novega razstrelila je jako po ceni. Dobro bode tudi za streljanje. Poslednji čas so se delale poskušnje z novim razstrelilom in so pokazale, da je boljše od vseh drugih razstrelil. Sezidali bodo sedaj tovarno za izdelovanje novega razstrelila, katerega izdelovanje je seveda tajnost. — Povodom godu carjevega je več vojaških oseb bilo odlikovanih ali so pa avansovale. Generalna lieutenanta Šuvalov in Obručev imenovana sta generaloma. Knez Dadian Mingrelski postal je konjiški generalni major. General Gurko dobil je briljante k Aleksandra Nevškega redu, kateri red pa že prej ima.

Abisinski poveljnik Ras Alula je pomaknil naprej svoje čete in zasel samostan Koren t-r ujel 25 redovnikov. Ta samostan je bil dobro utrjen in je velike strateške važnosti, in so ga baš zategadel mislili Italijani prisvojiti. Ker se je Ras Alula približal italijanski vojski, bodo morda v kratkem boji.

Dopisi.

Iz Gorice 16. septembra. [Izv. dop.] Lah se jako vesele, da so Slovencem tudi za to šolsko leto izostale slovenske vspelednice na srednjih šolah onih mest, za katera so zahtevali naši poslanci polovičarsko enakopravnost vsaj za nižje razrede imenovanih zavodov. Lah vidijo po svoji stari dobrosrčni navadi rajši, da sami ne dobe enakih italijanskih paralelk, kakor pa da bi bili Slovenci dosegli kaj enakega. Saj pa njim tudi treba ni zdihovati zaradi trdosrčnosti naučnega ministerstva. Kajti Italijani imajo lastne srednje šole v obilnem številu na Primorskem. Poleg tega je njim blizu Videm, ki jim je itak priljubljen še iz posebnih vzrokov. Ob enem so v Starem mestu ali Če da du

manj po pa hčerjenji nego po njegovi izvolitvi. Sladko mi je občutiti, da je moja naklonjenost nagonoma našla hčer, ki ima po najsvetejši zavezi skoro moja biti. Še jedenkrat je Mabel pritnila k srci, potem pa je hitela iz sobe, da bi zopet zadobila mir, katerega jej je bil ta pogovor vidno motil.

„Pojdi z menoj,“ rekla je Mabel Bayardu, ki je prav pred njeno sobo po prehodu semtertija hodil, „pojdi z menoj k očetu!“

Stari gospod je navadno rano ustajal, in kot je Mabel pričakovala, sedel je sam pred levo v knjižnici. Odložil je naočnice in knjigo, ko sta hči in nje mladi gostivec skup v sobo stopila; giedal ja je z velikim začudenjem, ker zdela sta se mu toli resnoba, kot človeka, ki nekaj gotovega in določenega namerujeta. Mabel je stopila za njegov stol ter mu je nekaj na uho pošepetala. Pogledoval jo je kot bi jej komaj veroval, potem pa je resnobno in ostro pogledal Parcivala.

„Kaj vi jej hočete biti prijatelj, katerega je vredna?“ vprašal je naposled.

„Da, gospod! to čem z božjo pomočjo“, odgovoril je mladi mož svečano. „No pa jo vzamite“, rekel je oče vzdignivši se s stola ter roke na glavo

(Civiale) zasebni naučni zavodi, katere primorski Italijani vseh barv jednako toplo priporočajo rojakom svojim. In tako se Italijanom nikakor ne mudi, da bi dobili tudi v Gorici italijanskih paralelk. Saj mnogi mej njimi celo rajši vidijo, da ostane vse pri starem tudi zaradi lastnih sinov; kajti oni menijo, da bi se na c. kr. avstrijskih šolah, tudi italijanski osnovanih, ne mogli mladeniči navzeti italijanskega duha v toliki meri, kakor se to vedno zgodi na učnih zavodih onkraj luže. Tega povoda avstrijske vlade nečejo priznati; vsaj ravnaajo se po tem.

Tam, kjer ni prvi namen, da bi se mladina napojila z duhom humanizma, tam ima sedanje naučno ministerstvo mehko srce, isto ministerstvo je dovolilo osnovo više obrtne šole v Trstu, o kateri se že naprej ve, da bo koristila jedino Italijanom. Ali na taki šoli je vendar praktičnost prva reč, in ravno praktičnost se vsled take osnove zabranjuje Slovanom. Veliko boljše bi bilo ukrenilo naučno ministerstvo, da bi bilo oskrbelo, kako se šolski mladini italijanskega rodu ucepi avstrijski duh. Gotovo je, da tega ne doseže z osnovo laške obrtne šole; zato je začeti drugod.

Nu, Italijani že dobro skrbje, ne samo, da si po svoje vzgajajo mladino ampak da tudi slovensko mladino, kolikor možno polové v svoje mreže. Kako da je v Trstu s slovenskimi otroki, je znano. V Gorici gospoduje od laške strani največji terorizem. Slovenski ubogi in ubožniši roditelji so prisiljeni dajati otroke v laške začetne šole, ker bi Italijani, ki imajo mestno opravo v rokah, drugač skrbeli, da bi reveži slovenski ne dobivali ne za služka, ne juhe v pravem, hudem času. Zraven pride še to, da na pr. za slovenske deklice doslej še prostorov ni, da bi jih vsprejemali vsaj v one šole, kjer se uči poleg nemščine tudi nekaj slovensčine. Leta in leta so zavlačevali zidanje dekliške vadnice, na katero bi zahajalo večje število slovenskih deklic. Letos se je menda sklenilo nekaj v tem pogledu. Tako pa je umevno, kako se ravno slovenske deklice popolnem italijančijo. Dogodi se, da je bratec na doški vadnici, kjer je nekaj slovenskega pouka, da pa sestra njegova pride takoj v začetno v popolnem italijansko šolo. Tako se potem mišljenje v isti rodovini križa: sin utegne še ostati zvest svojemu rodu, v tem ko gre deklica svojo osodno pot mej labonstvo. In ta udarec, kakor naravno, je za slovensko narodnost hujši, nego da bi se dečki odtujili domovini slovenski.

Po Češkem se odločujejo rodoljubi, da zbirajo roditelje okolu sebe ter jim razlagajo, v katere šole je treba dajati in upisavati deco. Odvetniki, zdravniki in drugi stanovi napravljajo shode, ter potijo tako narod, da je ne zabrede pri upisavanju otrok v začetne šole. To se godi na Češkem sredi najbolj probujenega naroda slovanskega! Na Primorskem in tudi v Gorici bi bilo to veliko potrebniše; a tu ni odvetnika, ni odločnega in požrtvovalnega možaka, ki bi o pravem času poučil slovenske delavce in težake, tu se prepušča vse dobri nevedni volji in naključju.

Tudi ni še slišati, niti slutiti, kdaj se Slovenci Goriškega mesta, s postavo v rokah, oglase, da bi jim isto mesto osnovalo na lastne troške slovensko šolo. Štiri, pet tisoč Slovencev naj pač še nadalje vzdržuje jeden ali dva razreda osnovne šole! Mestu

jima položivši. To mi je nepričakovano, pa ne neljubo. Če je kaka gotovost, da bode dobra žena, ker je bila dobra hči, nadaljeval je Bayardu, „obžalovali ne bodete nikdar svoje volitve. Bog naj blagoslovi vaju oba!“

„Dve izvolitvi v enem dnevu, vi srečni mož!“, vskliknil je Henrik, ki je bil isti trenotek ustopil in s prvim pogledom ves prizor razumel. „Voščim vam srečo! Tudi se nadejam, da od vas zastopani okraj ne bode nikakor užaljen, če opomnim, da je zadnja od vas dobljena zmaga večja od prve; ta zmaga je res dostojen predmet veselja ne le zaradi vas, ampak tudi zaradi drage mi sestre in zaradi vseh, kateri jej srečo iz srca želé.“

Akopram je Henrik govoril Bayardu, ljubeznjive oči upiral je vendar le v Mabel, katero je izgovorivši objel in bratovsko poljubil.

„Draga Mabel, nadejam se, da bodete oba toli srečna, kot sva midva“, pošepetala je Helena, ki je bila možu v sobo sledila. „Toplejšega voščila vama ne morem izraziti.“

Sedaj je pritekla Beatrica v največji razburjenosti. Novico je bila izvedela od stare matere in nje zares veliko veselje se je skoro utapljalo v ne-

tega ni treba! K čemu? Slovenci so dobri za to, da poleg tlake izvršujejo redno uplačevanje visokih doklad, ki jih mesto na vse strani nalaga tudi slovenskim prebivalcem.

Neki nov listič „Gallo“ trdi sicer, da hočejo Italijani biti pravični Slovencem; slovensko vodstvo naj jih prime za besedo, da izkažejo dejanski isto pravico.

Pa kaj bi o tem govorili; škoda pisanega, še bolj pa tiskanega papirja za ta del!

Da bi se Slovenci mogli le toliko pospeti, da bi osnovali take šole, kakeršno imajo tukajšnji nemški protestanti; potem bi se že sami otevali svojo deco potujčevanju. Tako pa imajo Slovenci samo tarnanje na razpolaganje, ker neso toliko previdni da bi si sami pomagali najprej gmotno in potem tudi v šoli. Sedanja začetna šola, ki so si sami osnovali, podpirajo sicer rodoljubi po svojih skromnih močeh dohaja tej šoli, kakor včasih naznanjajo tudi podpora slovanskih rodoljubov državnega zbora. Ali nekateri neverni Tomaži trdijo, da je ravno ta podpora za slovenski narod — jako draga. Kdor premišljuje, kako se vede voditelj goriških Slovencev že nekaj let, razume mnogokaj in naposled tudi lastnost nevernih Tomažev v lastni sredi.

Zasučimo jo, kakor hočemo, povsod se nam kažejo na Goriškem samo črne strani, in narod bi se počutil veliko bolje, ko bi se ne bil zanašal toliko let na svoje izvoljeno vodstvo.

Če se Lahom dobro godi, ima to svoje uzroke najprej v politiki posebne primorske vlade; kar se dostaje Goriškega, pospešuje tako politiko tudi vedenje goriškega glavnega narodnega zastopstva.

Če menite, da to ni res, pa premišljuje razne dogodke poslednjih let doma in na — Dunaji. Basta!

Domače stvari.

— (V Kranji) otvoril se bode gimnazije prvi razred privatno, na kar opozarjamo stariše in njih sinove, ki nikjer drugej neso našli prostora.

— (Iz šolskih krogov.) Razven vnebovpijočih krivic, ki se našemu šolstvu gode od Dunajske naučne uprave, čujemo še o krivicah, ki nam jih hoté lastni rojaki prizadevati, t. j. možje deželnega šolskega sveta, na čelu jim najvišji šolnik kranjski. Na c. kr. nižem gimnaziji Kočevskem je sistemizovano mesto za slovenski jezik z latinščino in grščino. Znano je, da je prof. Kragelj od onod premeščen v Gorico. Ves svet je mislil, da se to mesto takoj razpiše, zlasti ker je na onem zavodu to jedino mesto za slovensčino ustanovljeno (v Ljubljani pa imamo dovolj Nemcev profesorjev.) Vendar čujemo od več strani, da nameravata merodajni šolski osobi to mesto na tihem „cassirati“. Imata gospoda gotovo dobre osobne uzroke. A mi računimo na člane našega c. kr. dež. šolskega sveta in zlasti njegovega predsednika, da se hitro, odločno in z vsemi silami potegnejo za vsako najmanjšo pravico dežele in njenih usposobljenih sinov. Ali naj pa morebiti dežele sinovi prosijo za mesta tirolska, ali pa v Ried?! Vigilantibus iura.

— (Gosp. Ivan Kavčnik,) poročnik v rezervi domačega pešpolka štev. 17. imenovan je nadporočnikom avditorjem v rezervi.

izmernem njenem začudenji. „Vse žive dni nisem bile toli prevarjena“, vskliknila je; skoro mi uhaja vsa potrpnost, ko pomišljam, kako igro ste skoro vpricho mene igrali; — in jaz sem bila slepa kot netopir ter vsega tega nisem opazila. Zakaj se pač nikdo ne čudi, rada bi vedela?“ in ostro je pogledovala obraz za obrazom. „Gospica Vaughanova, jaz sem mislila, da vam moj strijc prav nič ni mari“, rekla je s karajočim glasom. „Mislila sem, da imate staro piko na njega. In vi, strijc Bayard! vi se vendar hočete z lednikom oženiti?“

Beatrica je sedaj opazila, da je nje rezki namak izgubil vso moč in ostrost.

Bayard se je smejal.

„Mabel mi je odpustila“, rekel je Parcival. Tvoj jezik, ljuba Beatrica! je izgubil vso moč, da bi ranil.“

Bistveno različno pa sta se vedla dečka, ko sta to novico zaslišala. Murray je kar radosti zakričal ter je uljudno poprosil gospo Parcivalovo, da bi smel trikrat zaukati. Alik pa je Parcivala v obraz pogledal tako bistro in skrbno, kot bi mu hotel dušo in srce pregledati, potem je strastno poljubil Mabel, stekel iz sobe in (imel je že šestnajst

— (Dnevni red javni seji Ljubljanskega mestnega odbora v torek 20. dan septembra 1887 leta ob 6. uri zvečer v mestni dvorani. I. Naznanilo prvosedstva. II. Finančnega odseka poročilo a) o nakupu Andrej Trškanovega posestva, Karolinski dvorec na barji, za ljudsko šolo; b) o premembi prodajnih pogojev za mestno zemljišče okoli deželne posilne delavnice; c) o prodaji 400⁰ mestnega svetá ob Poljanski cesti Janezu Črnetu; č) o nakupu jednega dela Josip Bokalovega vrta na sv. Petra nasipu za razširjenje ceste. III. Stavbinskega odseka poročilo o razdelitvi parcele št. 196 v kat. občini Poljanski na stavišča in o stavbinski črti za novo otroško bolnico. IV. Policijskega odseka poročilo. a) o računih za zdravila mestnim ubogim 1886. leto; b) ob udeležbi mestne občine Ljubljanske pri VI. mejnarodnem kongresu za higijeno in demografijo, oziroma pri zboru za statistiko avstrijskih mest. V. Poročilo odseka za olupšavo mesta a) o prošnji drsalskega društva za dovoljenje gledé gradnje paviljona na drsališči pod gradom Tivoli; b) o nasvetu, da je za boljše oskrbovanje mestnih nasadov nastaviti vrtarskega pomočnika. Tajna seja. V tajni seji pride na vrsto: Poročilo o stalnem nameščenju mestnih živinozdravnikov v klavnici; oddaja službe otroške vrtarice. Razven tega je za tajno sejo oglašenih 11 poročil finančnega odseka in 2 poročila stavbinskega odseka.

— (Šentpeterska podružnica družbe sv. Cirila in Metoda) priredila je včeraj zvečer v Schreinerjevi pivarni, okrašenej z lampijoni, luči cami in zastavami, prav lepo veselico, ki je napolnila ves vrt in salon in donesla glavni družbi do 170 gld. čistega dobička. Pevske točke izvajal je „Slavec“ pod vodstvom g. Stegnarja jako dobro, posebno burno pohvalo izzvala sta zbor, v katerih je pel gosp. Meden, tudi čveterospjev (Pavšek, Jeršek, Perdan in Malin) je vseskozi ugajal. Poleg petja omeniti je večeru primerne nagovora g. Valentinčiča in pa gospic Zorke Kersnikove in Josipine Grilčeve, ki sta prvičkrat nastopili kot deklamovalki in pokazali veliko nadarjenost ter stekli si izredno pohvalo. Vodstvu Šentpeterske podružnice izrekamo za priprjetni večer najtoplejšo zahvalo in upamo, da bode včerajšnji sijajni uspeh spodbujal tudi vodstva ostalih podružnic.

— (V Rudolfinumu) bode razstavil prihodnje dni c. kr. Dunajski muzej serijo obrazcev za raznovrstna ženska ročna dela. Vodstvo tukajšnjega muzeja je radovoljno prepustilo v to svrhu jako pripravno bralno sobo, kjer je torej ukaželnim čest. damam in sploh vsacemu, kdor se zanima za stvar, dana prilika prerisati si obrazce. Kakor čujemo razpoložili bodo o tej priliki Ljubljanski bukvarji več v to stroko spadajočih knjig.

— (Tabačna tovarna v Ljubljani) uvrščena je sedaj v prvi razred, torej v isto vrsto, v kateri st. tabačni tovarni v Sedleci in v Hainburgu.

— (Umor.) Iz Kranja se nam piše: V četrtek 15. t. m. ob polnoči napal je znani potepuh in pretepač, Janez Rajgelj iz Šutne, obče spoštovanega posestnika Matevža Šifrarja iz Žabnice, h. št. 13., ter ga na glavo tako težko ranil, da je slednji v 48 urah v hudih bolečinah umrl. Pokojni je star 65 let in oče sedmero otrok, mej temi 5 sinov, kake let ter je bil za njegovo starost kaj močen dečak) se je zjokal.

„To pač“, rekla je Sabija, katero je Mabel sama poiskala ter jej zaroko naznanila, „to pač je le tvoja šala! Pri moji besedi, to je tako nenadoma; jaz res prav nič ne vem, kaj bi o tem mislila! Joj, kako! sej si ga komaj desetkrat v življenji videla, — kaj ne Mabel?“

Mabel jej je povedala, da sta se za njenega pohoda pri Henrikju često videla.

„Pri moji besedi! po takem je sam le snubil ves čas, ko so se drugi ljudje z volitvami pečali. No res, kaj zal mladenič je. Jaz zares nisem imela prav nič zoper njega razen tega, da se toli s politiko peča. Če pa je javne svoje koristi, kot navadno pravijo, na ta način zanemarjal, da je pri svojej ljubici prijetnega igral, mislim, da njegova žena ne bode nikdar na drugem mestu, naj se zgodi karkoli. Zato mislim, da bodeš pridobljeno srce vse-kakor ohraniti znala!“

In Sabija je imela prav; kajti ko je Bayard Parcival enkrat ljubil, ljubil je vedno in močno.

(Dalje prih.)

teri so vsi vojaki pri domačem polku. Morilec čakal je Šifrarja na travniku, okolu katerega peljeta dva pota. Po enem teh potov je moral iti Šifrar domu, torej mu ni mogel izbegniti. Morilec je svoje hudodelstvo že priznal. Sovražil je baje Šifrarja zato, ker ga je ta pred 3 leti kot 17letnega pobalina zapodil od okna svoje hčere. Ker je Rajgelj v teku zadnjega meseca že 4 ljudi napal in težje ali lažje ranil, upamo, da ne bode ušel najstrožji kazni.

— (Tehniško društvo) napravilo je včeraj svoj, že po zimi sklenjeni izlet, šlo je namreč ogledovat 12 kilometrov dolgo progo od Sneberja da sv. Agate in ondu že dovršena dala za regulovanje Save. Izleta udeležilo se je 27 članov. Da se je dosegel izleta tehniško znanstveni smoter, zahvaljevati se je pred vsem prijaznosti stavbenega svetnika g. Zieglerja, ki je dovolil, da so bili vsi dotični načrti na ogled, kakor tudi okrajnemu inženjerju Böltzu in vodii zgradeb inženjerju Kirschlagerju, ki sta najljudneje dajala potrebna pojasnila. Kar se bode o dosedanjih in o bodočih delih za regulovanje Save itak prihodnjo zimo marsikaj razpravljalo, bode o tem še govora, za danes le še to opazko, da je prvi ogled začetek nadaljnih tehniško znanstvenih premišljevanj, zlastigled plovbe po Savi. Ako bode društvo prihodnje leto imelo dovolj sredstev, bode si ogledalo vso strugo Save od Črnuč do deželne meje, ker bode društvo v kratkem v zvezo stopilo s tehniškimi obla-stvi in društvi na Hrvaškem. Ob 1/2 1. uri bil je skupni obed v g. Levca gostilni, kjer so bili gostje izvrstno pogoščeni.

— (Na Savi) 18. septembra: Tretja nesreča v našej okolici v teku 8 dnij vsled neprevidnosti s strelnim prahom! V št. Lambertu streljali so v 13. dan t. m. povodom dohoda novega župnika. Nacelu Ocepku, posestniku ondodnemu, se ni hotel večkrat zaporedoma topič užgati. Gre, ter ga jame vr-tati z železnim klinom — kar se topič — izpali ter ga hudo oškoduje na desnej roci. Baje bode izgubil tri prste. Kedaj se bode previdneje ravnalo s strelnim prahom?! Ljudje najbrže menijo, da je to kako repino seme!

— (J. R. Milic.) tiskar v Ljubljani, priredil je po c. kr. lokalne komisije ukazu obrazce za popis hiš in napovedbo najemščin v slovenskem in nemškem jeziku in se te obrazci od danes naprej že dobivajo.

— (Glasba.) Izbornemu našemu skladatelju g. Foerster ju že davna ni treba ravno pohvale, njegovo ime je predobro znano slovenskemu občinstvu in dovršena umetnost mu priznana od umetnikov. Ali „klavirska šola“ njegova ni le njemu v čast, nego i zavodu, kateremu jo je zložil, to je našej še vedno ne dovolj priznanej „Glasbeni Matici“. Prva na jugu ima „šolo“, katero častno omenjajo in priporočajo razven domačih tudi tuji listi, tako: „Deutsche Kunst- und Musik-Zeitung“ na Dunaji, „Paedagogische Mittheilungen“ na Koroškem, na Češko-slovansky varhanik in „Učiteljské noviny“. Imamo sicer dovolj šol, a dragih. O nekaterih posebno velja: Za mnogo denarja malo muzike. Foerster-ovo šolo pa si upamo priporočati vsacemu učitelju. Metodično prav in točno, brez suhoparnosti in v duhu slovanskem zložena, pripravna je tudi za manj nadarjene učence. Že ime Foerster-ovo je porok za dovršenost in tehtnost. Če nejše in boljše šole dozda nēmamo, torej ne pošiljajmo denarja za razne R., K., B., Sch... v Nemčijo, marveč kupujmo od brata Slovana! Zdaj pa prinaša Berolinski „Klavierlehrer“ iz peresa muzikalnega pisatelja in urednika glasbenega slovarja, ki je prišel v Kolonji (Köln) na svetlo, jako pohvalno kritiko, iz katere objavljamo sledeče vrstice dokaz, da dobro delo vedno in povsodi obvelja: „Skladatelj si je pridobil že mnogo zaslug za razširjenje resnejše glasbe na Slovenskem (in Slovenien), s tem delom pa si ulaga nov list v svoj venec slave. — In akoravno smo bogati na raznih šolah, moremo še to delo radi vsprejeti. Prvič ima ta šola tudi nemške besede, drugič prinaša skoro brez izjeme nekaj posebnega in lastnega. Nekaj mora biti v vsakej šoli isto; a razdelitev tvarine, izpuščenje nepotrebnega, uvedenje neogibno potrebnega, to je v roki skladateljevi. In roka našega skladatelja je bila srečna in spretna. On je namreč na podlagi večletne skušnje in z ozirom na to, da mladina ljubi „utile“ združeno z „dulce“, celo tvarino tako razredil, da se učenec uči igrati čisto naravno in korak za korakom. Posebno zanimive so češke in

slovenske narodne pesni, ki utegnejo zaradi lastnih jim ritmov in izvirnih napevov tudi v tujih deželah vzbuditi več zanimanja kakor do sedaj. Take pohvalne ocene omenja časopisje naše rado, naj boderijo gospoda skladatelja k nadaljnjemu marljivemu delovanju in naudajajo slovensko občinstvo s ponosom in ljubeznijo do domačega glasbenega zavoda, ki izdaja taka dela. Kakor čujemo, sklada g. Foerster sedaj veličastno slovensko (morebiti glagolsko?) mašo.

— (Po izvestji došlem trgovinski in obrtni zbornici v Ljubljani) od zbornice Dunajske, mora na Bolgarskem vsaka menica in knjižni izpisek, brz ko ima kdo prejeti za nje denar na Bolgarskem, kolekovan biti s predpisanimi bolgarskimi koleki. — Kolekovnina za papirje iznaša do 400 frankov 20 cent., od 400—600 frankov 30 cent., ob 600—800 frankov 40 cent., od 800—1200 frankov 60 cent., od 1200—1600 frankov 80 cent., od 1600—2000 frankov 100 cent. Treba li za inozemske menice, ki nimajo bolgarskega koleka, pri podružnici „Bolgarske Banke“ v Ruščuku prejeti denar, naznani rečena podružnica, ne da bi kakor poprej oskrbela vrednostnim papirjem predpisane koleke, takoj ta kolekovni pregrešek in lastnik menice ali knjižnega izpiska je kaznovan s 3%. Iz zanesljivega vira nam tedaj dohaja nasvet, da je najbolje, pošiljati za tamkajšnji trg menice ali bančni tvrdki R. S. Aftalion ali pa Fratelli A. B. S. Haim Meyr, kateri tvrdki kolekujeta papirje in tudi ne zahtevata za izterjevanja tolike opravnine, kakor Bolgarska Banka, katera si računa 1/2 do 2%.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Ptuj 19. septembra. Shod volilcev obilno obiskan. Poslancu Gregorcu donelo burno odobravanje, izrekla se je zahvala in popolno zaupanje kazočemu potrebo da se konča sedemletna brezuspešna hlapčevska politika slovenskih poslancev, in da se preide v opozicijo s Čehi zoper Gauča, kar pomenja njihov izstop iz Hohenwarthovega, morda konec tega kluba in začetek jugoslovanskega ali slovenskega kluba.

Deva 19. septembra. Cesar ogledal si včeraj grad Vajda-Hunyad, potem v Devi sodišče, muzej, cerkve. Prebivalstvo ga neprestano naudušeno pozdravljalo. Cesarjevič pripeljal se je zvečer, naudušeno pozdravljen.

Berolin 19. septembra. Kalnoky odpo-toval včeraj na Dunaj nazaj.

Pariz 19. septembra. Boulanger imel včeraj v Saint Galmieniu govor, v katerem je častnike nujno pozival, naj ofenzivno taktiko še dalje gojé. Zločin je, trditi, da je za evropske narode prišla ura razoroženja. Francije sovražniki vedó, da dežela ne želi miru za vsako ceno.

Izpred porotnega sodišča.

Izgred na Blatni Brezovici pri Vrhniki.

V Ljubljani 16. septembra.

V petek zjutraj pričela se je pri tukajšnji deželni kot porotni sodnji obravnava proti 21 zatožencem zaradi hudodelstva ustaje in hudodelstva javne posilnosti. Sodišču je predsedoval nadsodni je svetovalec gosp. Gerdešič, državno pravdnistvo je zastopal je g. dr. Ferjančič, zagovornik za vseh 21 zatožencev pa je bil advokat dr. Ivan Tavčar. Jako obširna zatožba pripoveduje ves dogodek blizu tako:

V ponedeljek in torek dne 23. in 24. maja t. l. ženil se je Fran Trček iz Bevk v Blatni Brezovici z Ano, hčerjo Jurija Slabeta.

Na večer 23. maja zbrali so se fantje in dogovorili, da bodo od ženina zahtevali odkup za nevesto 20 gld. odkupnine, to je, 1% od dote in druge vrednosti. To svoje zahtevanje naznanili so ženinu, ki jim je pa ponudil le 10 gld. Pogajanje se je ta večer razdrla. Drugo jutro stopili so fantje zopet skupaj in so svojo terjatev ponovili, pa so bili pripravljeni nekoliko odjenjati. Pri vaški kape-lici so cesto z verigo prepregli in so sklenili, da ne puste nevestinega baliža, ne svatov iz Blatne Brezovice, dokler se jim zahtevana odkupnina ne izplača. Koliko jim je bilo na tem ležeče, se razvidi iz tega, da je toliko fantov že 23. maja zvečer in drugi večer nanjo prežalo.

Drugo jutro pride Jakob Mušič iz Bevk z velikim vozom, okrašenim s smerečjem in zastavami

jo balo v Blatno Brezovico. Pri kapelici so ga fantja ustavili rekoč, da ga ne puste naprej, dokler se z ženino o odkupnini ne dogovore. Mušič se ni dal ustavljati in je hotel okoli kapelice dalje voziti. Fantje pa so planili k vozu in Fran Jerina je Mušiča dvakrat na tla vrgel. Ko je ženina o tej silovitosti čul, je fantov odposlance, ki so bili ravno pri njem, odslovil in jim rekel, da jim zaradi tega obnašanja nič ne da. Fantov pa to ni ukrotilo in svatje so bili primorani poklicati žandarsko pomoč. Jakob Mušič in nevestin oče Gregor Slabe sta šla k sodišču na Vrhniko, ter sta se pritožila in prosila, da se jim pošlje žandarska pomoč, ker so svatje v nevarnosti pred zdvijanimi fanti. Kmalu potem pride na lice mesta žandarski vodja Anton Rus, poizve, kaj da je in veli Jakobu Mušiču, da verigo odpravi ter jo odnese h Gregorju Slabetu, kjer je bila svatba. Tja je šel tudi Rus sam. Kmalu pa so prišli tjakaj tudi fantje, njim na čelu Janez Lenarčič, zahtevajoč, naj se jim dá veriga nazaj. Rus jih odpravi in po kratkem pomišljevanji so mirno odšli. Najprej so šli fantje v Kovačevo krčmo od tam pa v krčmo Jakoba Gregurke, po domače Smuka. Tu se je zbralo vseh 19 fantov, katere je že večer poprej podpisal Janez Lenarčič, da bodo zahtevali odkupnino. Pogovarjali so se, kako bodo dalje postopali in zmenili se, da bodo pot zopet prepregli, in če pridejo vozovi s svati, jih ne bodo naprej pustili. Fran Jerina je baje rekel: če se bo žandar kaj ustavljal, ga bodem jaz prijel in vi mi boste pomagali. — Vseh 18 fantov mu je baje dajalo pogum klicajoč: „Le primi ga, mi ga že bomo, če se bo kaj ustavljal!“ Po tem dogovoru so šli nekateri po hišah verig iskati. Prinesli so tri verige, katerih jedno so čez cesto potegnili. Okolu 2. ure popoldne pridejo vozovi s svati, fantje se pa pri verigi postavijo. Pred vozovi in svati hodil je žandarski vodja Rus z občinskim odbornikom Janezom Mušičem. Žandarm Rus zahteva, da fantje verigo odpravijo, Jarnej Jerina pa odvrne, da je ni on zapel, da je tudi ne bo odpenjal, žandarm Rus zahteva v imenu postave, da se njegovo povelje izvrši, sicer bode orožje rabil. — Na to gre Jarnej Jerina proti žandarmu, kakor bi ga hotel napasti, žandarm nastavi puško, a v tem hipu skoči Fran Jerina od zadej do žandarma in ga z vso silo zgrabi čez obe roki. Ko je bil žandarm na ta način takorekoč razorožen, napalo ga je več fantov. Fran Jerina bil ga je po glavi, vlekkel za lase in mu prizadel več lahkih poškodb na glavi; Janez Varšek mu je sabljo vzel, Janez Kovač jermen torbe prerezal, da je torba na tla pala, Jakob in Fran Lavrin, sta ga pa za puško držala. To ravnanje z žandarjem trajalo je več nego ¼ ure. Zavlekli so ga mej hiše v tesno ulico in tu se mu je posrečilo, da je ustrelil in zadet je bil Fran Lavrin v stegno. Pa napadovalci še neso odjenjali. Žandarm začel je klicati na pomoč rekoč: Če je kak cesarski človek blizu, naj mu pomaga. Na to prihite na pomoč pismonosec Fran Gostiša dacar Anton Štrajnar. Gašpar Korče in Luka Susman. Štrajner pravi, da ko bi ne bil umes posegal Gašpar Korče, bi bil Rus od razljučenih napadovalcev ubit. Po več nego ¼ ure trajajočem boji rešili so vodjo Rusa iz rok napadnikov in boj se je polegel. Bajonet Rusov bil je ves skrivljen, sablo skril je Varšek na nekem vozičku in je to povedal Jak. Kovač u. Slednji je sablo tam vzel in jo vrgel v mlako, od koder jo je na večer izvlekel ter žandarmu izročil. Ta silovitost po mnenju državnega pravdnštva združuje v sebi vse znake hudodelstva ustaje. V ravnanji teh obtožencev nahajajo se pa tudi vsi znaki javne posilnosti z izsilovanjem § 98. l. b. k. z.

Obtoženci večinoma dejanja taje. Vsi so kakor spričevalo župana Vrhniskega pravi, prav pošteni nekaznovani ljudje, sploh, da so v tej vasi tepeži ali druga hudodelstva neznana stvar. Po izvrstnem zagovoru dr. Tavčarja odidejo porotniki, katerim je sodišče stavilo sedem in devetdeset vprašanj.

Po dvehurnem posvetovanji naznanil je načelnik trgovec g. Plautz porotnikov ukrep. V slednjega zmislu bilo je šestnajst zatožencev oproščenih, zaradi hudodelstva po § 81. k. z. pa so bili obsojeni na deset mesecev ječe 22 letin posestnik Fran Jerina in 38 let stari posestnikov sin Jarnej Jerina, na osem mesecev ječe 26 letni Janez Varšek in 26letni Jakob Kovač, na sedem mesecev ječe 22letni Jakob Lavrin in 24 let stari Fran Lavrin. Obravnava je trajala v soboto do 1½ 11. ure ponoči.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Lek v dober kup. Bolujočim na želodec in onim, ki potrebujejo kako čistilo krvi, priporočati so pristi „Moll-ovi Seidlitz-praški“, kateri imajo poleg nizke cene najboljši lekarski uspeh. Škatljica z navodnom uporabe 1 gld. a. v. Vsak dan jih razpošilja po poštne povzetki A. Moll, lekarnar, c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tschlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njega varstveno znamko in podpisom. 1 (19-6)

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192-181)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tuji
17. septembra.
P. i. stonu: Hiver iz Berolina. — Maček z Dunaja. — Adam iz Kamnika. — Luraschi iz Milana. — vit. Trojer, Schmidt, Frank z Reke. — Baumann iz Pulja — Galatia iz Planine.
Pri bavarskem dvoru: Wasserer iz Pulja. — Kresse iz Kočevja.
Pri avstrijskem cesarji: Gorenka iz Kranja. — Sinek iz Ljubnega.
Pri južnem kolodvoru: Payer z Dunaja. — Bremitz iz Trsta.

Tržne cene v Ljubljani
dné 17. septembra t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	5 85	Špeh povenjen, kgr.	64
Rež,	4 39	Surovo maslo,	90
Ječmen,	3 25	Jajce, jedno	25
Oves,	2 60	Mleko, liter	8
Ajda,	4 22	Goveje meso, kgr.	64
Proso,	3 90	Telečje	50
Koruza,	4 55	Svinjsko	60
Krompir,	2 23	Kostrunovo	36
Leča,	12	Pišanec	40
Grah,	13	Golob	16
Fižol,	11	Seno, 100 kilo	2 05
Maslo, kgr.	1	Slama,	1 50
Mast,	66	Drva trda, 4 metr.	6 20
Špeh frišen,	60	„ mehka,	4

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
17. sept.	7. zjutraj	739-72 mm.	10-2° C	brezv.	megla	
	2. pop.	738-28 mm.	22-2° C	sl. vzh.	jas.	0-00 mm.
	9. zvečer	739-28 mm.	15-0° C	sl. vzh.	jas.	
18. sept.	7. zjutraj	739-74 mm.	14-0° C	sl. jvz.	obl.	
	2. pop.	739-06 mm.	24-0° C	sl. jvz.	d. jas.	0-00 mm.
	9. zvečer	739-06 mm.	12-2° C	sl. vzh.	d. jas.	

Srednja temperatura 15-7° in 16-7°, za 1-9° in 2-9° nad normalom

Dunajska borza
dne 19. septembra t. l.
(Izvirno telegrafsko poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 81-20	gld. 81-25
Srebrna renta	82-60	82-65
Zlata renta	112-45	112-60
5% marena renta	96-10	96-15
Akcije narodne banke	879-	880-
Kreditne akcije	281-60	281-60
London	125-95	126-
Srebro	—	—
Napol.	9-95	9-96½
C kr. cekini	5-93	5-94
Nemško marke	61-55	61-52½
4% državne srečke iz l. 1854	25-1 gld.	130 gld. 75 kr
Državne srečke iz l. 1864	100	16
Ogerska zlata renta 4%	100	20
Ogerska papirna renta 5%	87	15
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	120
Zemlj. ob. avstr. 4½% zlati zast. listi	125	25
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	25
Kreditne srečke	100 gld.	178
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	110
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	23	—

Krojaški poslovođja,

ki ume prirežavati ter krojiti in je slovenskega in nemškega jezika zmožen, dobi dobro mesto. — Po nudi pod „Krojaški poslovođja“ na upravništvo „Slovenskega Naroda“. (663-2)

VIZITNICE
v elegantnej obliki priporoča po ceni
„Narodna Tiskarna“
v Ljubljani.

Hiša v Trbovljah,
mej premogovnikom in cerkvijo, pri okrajni cesti, na dobrem kraju, pripravna za trgovino in obrt, proda se po najnižji ceni. Hiša ima 10 sob, 2 kleti, prostor za pekarnjo in velik vrt. — Kaj več pove upravništvo „Slovenskega Naroda“. (675-1)

Trgovsk pomočnik,
z dobrimi spričevali, zmožen v specerijski in manufakturni prodajalnici, želi svojo sedanjo službo v kratkem premeniti. — Naslov pod „A. B. C. št. 100, poste restante Rakek“. (673-1)

Kisla voda, kopališče Radence
s svojo jako obilo „natro-lithion-kisline“. Garodovi poskusi so dokazali, da je ogljeno-kisla „Lithion“ pri protinu najboljša in najgostejša zdravilo.
Vsled obilnega ogljenokislaka, je radvanjska kislava voda kot specifikum pri: protinu, kamnji v želodec, mehurju, ledvicah, zlati žili, bramo-riji, brahoru, zlatenici, želenih bolezni, kataru. Kopelji, stanovanja, restavracija cenó.
Glavna zaloga pri Ferd. Plautz-u v Ljubljani. (349-13)

Važno za trpeče na prsih in plućih.
Neogibno potrebno zoper kašelj, hripavost, zasliženje, katar in oslovski kašelj, za take, ki želé dobiti čist in krepak glas, za škrofulnaste, krvilne, slabotne, bledilne in krvirevne je sok kranjskih planinskih zelišč, s podfosforno kislino apnom in železom pomešan.
Lastni izdelek. — Cena 56 kr.
Dobiva se v (615-4)
LEKARNI TRNKOCZY
zraven rotovža v Ljubljani.
Razpošilja se vsak dan po pošti.

BUDIMSKA
Rakóczy
GRENCICA.
Kot gotovo uplivaajoče čistilno sredstvo priporočajo najslavnejši zdravniki pri trebušnih boleznih, zastajanjih krvi, zlati žili, boleznih na jetrih in ledicah ter škrofuloznih boleznih, mrzlici, protinu, spuščanjih, zapiranjih itd. Prodaja se v vseh specerijskih in prodajalnicah mineralnih vodá, kakor tudi v lekarnah in droguerijah.
Lastniki: bratje Loser v Budapešti. (807-15)

Tovarna za kostne pridelke in lim
Luckmann-a & Bamberg-a
v Ljubljani
priporočá svoja zeló vspešno učinkujoča
umetna gnojíva, kostne moke in superfosfate
po najnižjih cenah.
Na zahtevanje se vpošlje cenilnik in prospekt. (151-31)

Zahvala.
Podpisani se čutijo dolžne, slavni „FONCIERE“, Peštanski zavarovalni družbi, oziroma njenemu vrhovnemu zastopu v Gradci, najtoplejšo in iskreno zahvalo javno izreči za izredno naglo in posebno kulantno cenitev in izplačo škode za pogorele hiše in gospodarska poslopja.
Velike Peče, dne 12. septembra 1887.
Anton Petan, Ana Petan, Jože Rus, Jože Blatnik, pogoreleci.
Anton Kastelic, župan. (676)

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.